Enid Blyton

Інід Блайтон

КАПОСНЕ ДІВЧА

Ще одна пригода

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2026

РОЗДІЛ 1

Повернення до Вайтліфської школи

Елізабет відчувала величезне захоплення. Довгі літні канікули майже закінчились, і настав час подумати про повернення до школи. Її мама, місіс Аллен, збирала доньчині речі, а Елізабет допомагала їй пакувати велику валізу.

— О, мамо, мені так приємно думати, що я скоро побачу всіх своїх друзів! — сказала Елізабет. — Я така рада повернутися до Вайтліфу. Зимовий семестр має бути дуже веселим.

Її мати подивилася на Елізабет і розсміялася:

— Елізабет, ти пам'ятаєш, скільки галасу ти здійняла, коли вперше пішла до школи минулого семестру? Пам'ятаєш, як ти казала, що будеш такою неслухняною і бешкетною, що тебе скоро відправлять

назад додому? Я рада бачити тебе такою щасливою цього семестру. Подивися на себе: ти з нетерпінням чекаєш на повернення.

— Так, я була дурною і нерозумною, — сказала Елізабет, почервонівши. Вона завжди червоніла, коли згадувала себе кілька місяців тому. — Боже, як згадаю, що я наговорила і накоїла! Знаєш, я навіть не хотіла ділитися тістечками та речами. І я була такою страшенно грубою і неслухняною в класі. Я була страшенно бешкетною, не лягала спати вчасно, не робила того, що мені казали. Я була дуже, дуже рішуче налаштована на те, щоб мене відправили додому!

— І врешті-решт тебе не відправили назад тільки тому, бо ти вирішила, що хочеш залишитися, — посміхнулася місіс Аллен. — Ну що ж, сподіваюся, ти не будеш найнеслухнянішим дівчам у школі в цьому семестрі.

— Гадаю, що не буду, — відповіла Елізабет. — Але я не буду й найкращою. Ти знаєш, я буваю запальною, часто не думаю, що кажу. Тож без шансів — я неодмінно вскочу в якусь халепу!

Але нічого, я викручуся. Цього семестру я справді буду дуже старатися!

— Ти хороша дівчинка, — сказала її мати, закриваючи валізу з речами. — А тепер дивись, Елізабет, це твоя валіза. Я поклала туди банку ірисок, великий шоколадний торт, банку пісочного печива і велику банку варення з чорної смородини. Це все, що влізло. Але я думаю, що цього достатньо, чи не так?

— Авжеж, дякую, мамо, — радісно відповіла Елізабет. — Інші будуть у захваті. Цікаво, чи мама Джоан дасть їй у цьому семестрі таку ж валізу.

Джоан була подругою Елізабет. Вона гостювала у Елізабет на літніх канікулах, і вони чудово провели час разом. Потім Джоан повернулася додому на тиждень чи два перед початком навчання.

Елізабет із нетерпінням чекала на зустріч із подругою — як весело спати разом в одному гуртожитку, сидіти в однаковій формі, грати в ті самі ігри!

Елізабет розповіла мамі все про Вайтліф. Це така школа для хлопчиків і дівчаток. Діти мали там щось на кшталт власного парламенту, їх рідко карали

вчителі. Щотижня відбувалися великі шкільні збори, і всі діти мали бути присутні там. Суддями були двоє старостів — старші хлопець і дівчина, а дванадцять спостерігачів, яких обирали самі діти, були присяжними. Будь-які нарікання чи скарги мали оголошуватися на зборах. Якщо хтось поводився непорядно, діти самі придумували відповідне покарання.

Бідолашна Елізабет дуже страждала на щотижневих зборах, бо була дуже неслухняною та бешкетною і порушувала всі шкільні правила. Але тепер вона зрозуміла, що добра поведінка — це краще не лише для неї самої, але й для всієї школи. І вона з нетерпінням чекала на новий семестр. Можливо, в цьому семестрі вона зможе показати, наскільки може бути старанною та хорошою — замість капостей і поганої поведінки.

Наступного дня вона мала їхати. Усе було спаковано. У неї була нова ключка для лакросу, а ще — нова хокейна ключка, бо обидві гри були популярними у Вайтліфі. Елізабет дуже пишалася ними. Вона ніколи не грала в жодну з цих ігор раніше,

але збиралася стати дуже вправною в них. І в неї вийшло! Як вона бігала! Скільки м'ячів вона забивала!

Мати відвезла її до Лондона, щоб Елізабет устигла на потяг, який мав допровадити дівчаток і хлопчаків до Вайтліфської школи. Елізабет витанцьовувала на лондонській платформі й аж закричала від радості, побачивши всіх своїх друзів, які чекали на неї.

— Джоан! Ти прийшла першою! О, як почуваєтесь, місіс Таунсенд? Ви прийшли провести Джоан?

— Так, — сказала місіс Таунсенд. — Дуже приємно вас бачити, місіс Аллен. Я рада, що найнеслухняніше дівча в школі так радіє, що повертається до Вайтліфу знову!

— О, не дражніть мене, — мовила Елізабет. — Я більше не найнеслухняніше дівча! О, погляньте — це Нора! Норо, Норо! Ти добре провела канікули?

Нора, висока і смаглява, обернулась і помахала Елізабет рукою.

— Привіт, Елізабет! — вигукнула вона. — То ти знову повертаєшся, так? Люба, люба, нам доведеться встановити для тебе цілу низку нових правил, я гадаю.

Місіс Таунсенд розсміялася:

— Ось бачиш, Елізабет! Усі будуть дражнити тебе. Їм буде важко забути, якою неслухняною ти була у свій перший семестр у Вайтліфі!

— Дивіться! Там Гаррі! — крикнула Джоан. — Гаррі! Пам'ятаєш тих кроликів, яких ти подарував нам із Елізабет минулого семестру? Так от, вони вже виросли, і в них з'явилися власні кроленята. Я забрала двох із них із собою: хочу взяти їх до школи, щоб вони стали моїми домашніми улюбленцями.

— Чудово! — сказав Гаррі. — Привіт, Елізабет! Яка ти засмагла! Привіт, Джоне, це Елізабет! Тобі краще почати планувати з нею зимове садівництво.

Джон Террі саме підійшов на платформу. Це був високий міцний хлопець років дванадцяти, який так любив садівництво, що завідував шкільним садом під керівництвом пана Джонса, одного з учителів. Вони з Елізабет запланували всілякі справи на зимовий семестр.

— Привіт, Елізабет! — сказав він. — Ти принесла ту книгу про садівництво, яку обіцяла? Добре!

Цього семестру ми з тобою розважимось як слід — копатимемо і спалюватимемо сміття!

Вони захоплено розмовляли хвилину чи дві, а потім підійшов іще один хлопчик, темноволосий і з серйозним обличчям. Він узяв Елізабет за руку.

— Привіт, Річарде! — сказала Елізабет. — Ти мене засмутив. Ти сказав, що напишеш мені, і не написав! Б'юся об заклад, ти жодного разу не брався за інструмент під час канікул!

Річард усміхнувся. Він був чудовим музикантом для свого віку і міг чудово грати як на фортепіано, так і на скрипці. Вони з Елізабет поділяли велику любов до музики, і коли грали дуетом на шкільному концерті, їх двічі викликали на біс.

— Я поїхав до свого дідуся, — пояснив Річард. — У нього є справді чудова скрипка, і він дозволив мені нею користуватись. Я просто не думав ні про що, крім музики, весь час, поки був на канікулах. Дякую за листівку. Її було написано так погано, що я зміг прочитати твоє ім'я лише наприкінці, — але все одно дякую!

ЗМІСТ

Вступ 3
Розділ 1. Повернення до Вайтліфської школи 5
Розділ 2. Заспокоєння. 17
Розділ 3. Елізабет наживає собі ворога. 29
Розділ 4. Що сталося на зборах? 40
Розділ 5. Елізабет дуже сердита. 52
Розділ 6. Білі миші Дженні 61
Розділ 7. Кетлін у біді 73
Розділ 8. Ще одні шкільні збори 85
Розділ 9. Кетлін вдається до хитрощів 98
Розділ 10. Щось захопливе коїться у класі! 109
Розділ 11. Ще більше неприємностей 120
Розділ 12. Дуже серйозні збори 132
Розділ 13. Роберт отримує шанс 143
Розділ 14. День матчу 155
Розділ 15. Зізнання Кетлін 166
Розділ 16. Кетлін тікає 179

Розділ 17. Розв'язання кількох проблем 190
Розділ 18. Справи йдуть краще! 201
Розділ 19. Мирний тиждень 213
Розділ 20. Великий матч з лакросу 224
Розділ 21. Фінал матчу 237
Розділ 22. Елізабет знову в біді 248
Розділ 23. Тріумф Джоан 261
Розділ 24. Жахлива пригода 273
Розділ 25. Елізабет почувається втомленою 284
Розділ 26. Чудова несподіванка 296

Бонус від Інід Блайтон 308